

Սիւսանթո

Հայրը հեգեվարք

Վերջին նամակն ինձի տուէք, որ արցունքներս սրբե՛մ...:
Ա՛հ, ուրկե՛ց է որ կը բխիք, ո՞ր անդունդէն, ո՞ր աղբիւրէն...
Դո՛ւք, մարգարտի ու մարմարի յորդահոսան փշրանքնե՛ր,
Ա՛յ աշքերուս խեղճ կոպերն խոցոտեցան,
Ամբողջ կեա՛նքս, ամբողջ արե՛ւս, ամբողջ ուղե՛ղս այսօր լացի...
Վերջին նամակն ինձի տուէք... որ աշքերս ձեզմէ ծածկեմ...:
Մթնշաղի հաւախօսին ո՞վ արթուն էր ձեր մէջէն.
Ա՛հ, արշալոյսին բարութի՛ւնը, բարութի՛ւնն այս առաւօտ,
Սոխակները սիրահարի պէս՝ բոլորը մէկ կու լային,
Ու վանդակին կապոյտ կարաւր ձիւնին կարօտը կ՛երգէր...:
Բայց ի՞նչու դեռ չի բերիք մեր պարտեզին վարդերէն,
Որդու ձեռքովը տնկուած վարդատունկէն քանի մը վա՛րդ...
Ու թերթիկներն այդ շուշան ճակտիս վրան թափեցէ՛ք...
Գլխուս վրա՛ն, մազերո՛ւս մէջ, սրտիս վրան սրկեցէ՛ք
Ա՛հ, կարծես թէ հրեշտակի փետուրներ են որ կը թափի՛ն...
Ի՛նչ սրբազան բուրմունք է այս, արքայութեան հոտը կ՛առնեմ.
Սրկեցէ՛ք, սրկեցէ՛ք, ա՛յ պատանքի պէտք չունիմ...:
Սրկեցէ՛ք, ես իր հոգին ու հասակը յստակութեամբ կը տեսնեմ...
Ահաւասիկ առջեւս է, գիս չե՞ս ճանչնար, մօտեցի՛ր, իմ սիրեցեալ գաւա՛կս,

Ես քու հա՛յրդ եմ, բազուկներուս մէջը նետուէ՛, բերանդ ինձ մօտեցո՛ւր,
Քու ծարաւէդ ծերացեր եմ, ես քու հայրդ եմ մահաջերմէս դողդոջուն...
.....

Ա՛հ, այդ վարդերէն սրսկեցէ՛ք, ի՛նչ երջանիկ երագ էր այս,
Շունչս որչափ կարճ է այսօր, բայց ո՞վ կրնայ մրրկին մէջը շնչել...
Կռունկները կոնչելով, ի՛նչպէս անցան հովերուն հետ,
Մեր երդիքին վրայէն ի՛նչպէս անցան, առանց խապրի՛կ մը բերելու,
Բայց ես գիտեմ, որ կարաւանն այս իրիկուն կը հասնի...
Երագիս մէջ ես տեսայ, իր մետաքսէ վարշամակը գլխուն էր,
Ձեր բոլորին համար ընծաներու երկու բեռներ,
Ու կարմիր ձին հանդարտութեամբ սպիտակին կը հետեւէր...:
Ա՛հ, սա՛ պատուհանը բացէ՛ք, սա՛ փեղկերը ե՛տ շրջեցէք,
Լուսադրփորի ճանապարհէն ահաւասիկ կարաւանը կ'երկարի...
Չորիներուն բոժոժին ձայնը կ'իմանամ... սա՛ փեղկերը նորէն բացէ՛ք...
Ինչո՞ւ կու լաք, շունչս սկսաւ սպառիլ: Մրրի՛կ կայ, մրրի՛կ...
Բոլոր ծառերն սկսան, կմախքի պէս, մէկգմէկու դէմ փշրուի՛լ...
Ոտքի ելէ՛ք բոլորդ մէկ, ոտքի ելէ՛ք, դիմաւորել չէ՞ք երթար...
Կարաւանը մօտեցեր է: Ինչո՞ւ անշարժ նստեր էք,
«Օգնութի՛ւն մեզ, օգնութի՛ւն մեզ, օգնութի՛ւն մեզ» կ'աղաղակեն...
Եթէ դիակս ալ ըլլայ, չորսերնիդ մէկ, ձեր ուսերուն վրան առած,
Եթե դիակս ալ ըլլայ, պէտք է որդիս, այս իրիկուն, աչքերս բա՛ց դիմաւորեմ...